

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ.ρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ—

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 23 Μαΐου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 41

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΑΪΝΕ

μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ. Παύλον Γρεντόν

I

Ὀνειρεύτηκα Ἀγάπες κ' ἐγὼ μὴ φοβῶ
Ἀνθρώπους καὶ μυρτίες καὶ μαλλιακὰ φουρνιά.
Τραγουδάκι μικρὰ θλιβερὸ μὴ ολόγια
Καὶ χεῖρ' ἡλιόχα μὲ πικρὰ ὅτερά λόγια.
Τὰ ὄνειρα χάνονται στὸν χρόνον τὰ βόθ'!
Κι' αὐτὸ τῆς Ἀγάπης μου τὸ ὄνειρο ἔχασα
Μοῦ ἔμειναν μόνον παραμένα λουζέδια
Γιὰ νὰ πλέξω μ' αὐτὰ τὰ φτωχὰ μου τραγούδια.

Ναί, σὺ ἔμεινες μόνον, τραγουδῶ ὁρῶντό.
Πέτα, πεύκα καὶ σὺ στὸ μαῦρο σέβανό
Τ' ὄνειρό μου νὰ βρῆς τὸ χερμένον.

Κι' ἂν μέσ' στ' Ἀπείρο βρῆς τὸν ἐμὸν μὴ μέρα,
Χαιρέτισματ' ἐπὶ τοῦ—ὅ τραγοῦδι θλιμμένο,
Στὴ Σκαὶ τὴν ἀγένηνη στέλνω—ἀγέρω.

II

Σταῖζουν τὰ δακρυὰ μου καὶ φυτρώνουνε
Ὀλόδροσα λουλούδια
Κ' οἱ στεναγμοὶ μου βγαίν' οὐνε καὶ γίνονται
Τῶν ἀηδονιῶν τραγούδια

Κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἐὼς χρυσὸ παιδάκι μου
Θὰ σοῦ χαρίσω ὅλα τὰ λουλούδια μου
Καὶ στὰ παρθεράκια σου θὰ νᾶρχουνται
Τῆν ὁδὸν νὰ σοῦ ἑλθῶν τὰ τραγούδια μου.

III

Κουτὸς ὁ κόσμος καὶ τυφλὸς καὶ λογιεῖ ὁλοένα
Καὶ λέει, ἀγάπη μου γλυκεῖα, λόγια κακὰ γιὰ σένα
Κουτὸς ὁ κόσμος καὶ τυφλὸς λέει τὰ κρίματά σου
Γιὰτὶ δὲν ξέρει τὴ γλυκὰ ποῦν' τὰ φιλήματά σου

ΔΙ

Σὲ βλέπω νὰ μὲ χαιρετᾷς
Στὸν ὕπνο μου, ὦ παρθένα!
Φιλῶ τὸ χῶμα ποῦ πατῆς
μὲ μᾶτια δακρυσιμένα

Μὲ χεῖρες, λόγια γλυκὰ
Μοῦ μίλησες καὶ πάλι
Μ' ἐκύταξες πονετικά
Κοινοῦντας τὸ κεφάλι

Κ' ἐστάζαν ἀπ' τὰ μᾶτια σου
Καθάρια, κρουσταλένια
Σταλαγματιὰς τὰ δάκρυα σου
Τὰ μαργαριταρένια

Μοῦ πες μὴ λέξι τόρφανό
Μοῦ δώκες κι' ἄνθη κρίνα,
Συμπῶ· τὴ λέξι τὴν ξεχνῶ
Καὶ τᾶνθη;... πᾶν κ' ἐκεῖνα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ Α' ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΟΥ

(Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν «Νουμά»)

Ἀγαπητέ «Νουμά»

ὑποθέτω ὅτι ἔχομεν καθῆκον ὅλοι οἱ φιλολογικοὶ λωποδύται—τί τιμὴ νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος!—τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐπιφυλλίδος σου, νὰ προσφέρωμεν τὴν συμβολὴν μας εἰς τὸν ἐξίλασμον αὐτὸν, μὲ συντριβὴν καὶ κατάνυξιν εὐλακρυνοῦς μετανοίας. Καὶ ἀρχίζω δικαίωματι λωποδυτικῆς προτεραιότητος.

Ὁ ξευδώνυμος ἀστυνόμος σου, ὁ ἀπαῖος ἐνεργεῖς εἰς τὴν ἐπιφυλλίδα σου, τὰς συλλήψεις τῶν φιλολογικῶν λωποδυτῶν, μοῦ ἔκαμε μίαν εὐχάριστον ἀποκάλυψιν. Καὶ ἐπειδὴ θέλω νὰ εἶμαι εὐλακρυνὸς—«Νουμάς» oblige—πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά κατὰ τὴν ὁποίαν συλλαμβάνομαι ὡς λωποδύτης. Φαίνεται ὅτι τὸ νόσημα τῆς κλεπτομανίας μὲ ἐβασάνιζεν ἐκ μικρῆς μου ἡλικίας. Ὅταν ἤμουν μαθητὴς τῆς Β' τάξεως τοῦ γυμνασίου, ὁ ἀγαπητὸς μου διδάσκαλος κ. Ἰάκωβος Δραγάτης, μὰς εἶχε δώσει νὰ κάμωμεν μίαν ἐκθεσιν. Ἐκαμα κ' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου. Τὴν ἐπαύριον ὁ καθηγητὴς, εἶδος εἰσηγητοῦ φιλολογικοῦ διαγωνίσματος, μὰς ἀπήγγειλε τὴν κρίσιν του. Εἶπε τὰ καλὰ του καὶ τὰ κακὰ του δι' ὅλους. Εἰς ἐμένα ἐπέστρεψε περιφρονητικῶς τὸ χαρτί μου, μὲ μορφασμὸν ὑψίστης ἀνδρίας. Ἐκοκκίνισα κ' ἐπῆρα τὸ χαρτί μου, ὅταν μ' ἐκπλήξιν μου εἶδα εἰς τὸ τέλος τῆς μελίδος, μὲ μεγάλα κόκκινα γράμματα καὶ μίαν μεγαλειτέραν ὑπογραμμὴν τὴν καταδικὴν μου: ΞΕΝΗΣ ΧΕΙΡΟΣ ΟΖΕΙ—ΙΑΚ. Χ. Δ. Ἐκτοτε διὰ πολὺν καιρὸν ἤμουν ἡπερήφανος διὰ τὸ κομματάκι αὐτὸ τοῦ χαρτιοῦ, τὸ ὁποῖον φυλάττω ἀκόμη εἰς τὰ ἀρχεῖα μου. Μαζὶ μὲ αὐτὸ ἐτοποθέτησα χθὲς καὶ τὸ σχετικὸν φύλλον τοῦ «Νουμά». Ἀπὸ ποῖαν συνάρτησιν ἰδεῶν κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω.

Καὶ τώρα ἐξακολουθῶ τὰς ἐξομολογήσεις μου, λυποῦμαι δὲ διότι ὁ ἐπιφυλλιδογράφος σου δὲν ἐζήτησε τὴν συνεργασίαν μου, διὰ νὰ κάμῃ πληρεστέραν τὴν ἀστυνομικὴν του ἐκθεσιν καὶ νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Διότι ἐὰν μοῦ ἐζήτησε τὴν συνεργασίαν μου εἰς ἓνα εἶδος προανακρίσεως, ἡ λωποδυτικὴ μου σκιαγραφία θὰ ἦτο ἀφ' ἐνὸς πληρεστέρα καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπυλλογμένη ἀπὸ μερικὰς ἀνακριθείας. Θὰ τοῦ ἔλεγα π. χ. ὅτι τοὺς ἀδελφούς Γκογκοῦ, τὸν Δ' Ἀννούτζιο, τὸν Μπουρζὲ καὶ τὸν Ράσκιν δὲν ἔλαβα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς λωποδυτήσω, διότι εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου ἀναφέρεται ἡ λωποδυσία μου δὲν μοῦ εἶχε δοθεῖ εὐκαιρία νὰ τοὺς συναντήσω. Μόνον ἐξ ἀκοῆς

τοὺς ἐγνώριζα, ἐπειδὴ δὲ ἐπιμένει ὁ ἀστυνόμος σας, πηγαίνω νὰ πιστεύσω μίπως μ' ἐκλεψαν αὐτοί. Ὅσον διὰ τὸν Μπουρζὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ, ἠξεύρω μόνον, ὅτι μοιροῦντι τὸν συνάντησα πολὺ συχνὰ εἰς τὴν ζωὴν μου, δὲν μ' ἐσκανδαλίσε ποτὲ εἰς βαθμὸν νὰ τὸ κάμω. Διὰ τὸν Δ' Ἀννούτζιο δὲν εἴμπορὼ νὰ δοκισθῶ. Κάτι εἴμπορεῖ νὰ μοῦ ἐκόλλισε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἡ συνείδησίς μου δὲν μὲ τύπτει πολὺ. Κατηγορήθη καὶ αὐτὸς διὰ τόσας λωποδυσίας, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μεγάλους λωποδύτας τοῦ εἶδους αὐτοῦ (τὸν Βιργίλιον, τὸν Σαίξπηρ, τὸν Γκαίτε), ὥστε τοῦ ἤξιζε νὰ τιμωρηθῇ ὁμοιοπαθητικῶς. Ἀλλὰ κυρίως μὲ σκανδαλίζει ἡ κατηγορία τῆς λωποδυσίας τοῦ Ράσκιν. Μέσα στὸν «Αἶνον» τοῦ κ. Νιρβάνια βρῖσκει κανεὶς ἀτόφιο τὸ Ράσκιν». Καὶ βασανίζω τὴν μνήμην μου, τὴν πτωχὴν μου λωποδυτικὴν μνήμην. Ὅταν ἐπερνοῦσα μερικὰς ἀλυσιμόντες ἡμέρας κάτω ἀπὸ τὰ ἔλατα τοῦ Αἶνου, γόλως ἐγνώριζα ἐξ ἀκοῆς τὸν πλουσιώτατον αὐτὸν Ἀγγλόν. Τὰ Ἀγγαλικά μοι δὲν ἔφθιναν νὰ κάμω τὴν γνωριμίαν του. Πολὺ ἀργότερα μοῦ τὸν ἐσύστησε κάποιος Σιζερὰν νομιζῶ—ἔχω καὶ μάρτυρας ἀξιοπίστους—καὶ εἶνε καὶ μὲς μου, ὅτι ἀκόμα δὲν κατάρθωσα νὰ τὸν καλογνωρίσω. Πῶς ἐγινε αὕτη ἡ λωποδυσία, δὲν τὸ καταλαμβάνω! Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ δεχθῶ τὸ δίπλωμα ποῦ μοῦ ἀπονέμει ὁ ἐπιφυλλιδογράφος σου. Εἶνε ἓνα δίπλωμα λωποδυτικῆς τιμῆς σὰν ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἀπένειμε ὁ ἀγαπητὸς μου διδάσκαλος καὶ φίλος κ. Δραγάτης. Ἐὰν ὅμως δὲν ἔκαμα τὰς λωποδυσίας αὐτὰς ποῦ μοῦ καταγγέλλει ὁ ἀστυνόμος σου, ἔκαμα πολλὰς ἄλλας τὰς ὁποίας δὲν γνωρίζεις. Ἐκλεῖψα τὸν Ἀνατόλ Φρανς, τὸν Φλωμπέρ καὶ ἄλλους πολλούς. Ἄν ἔχη καιρὸν εἴμπορὼ νὰ τοῦ ἐξομολογηθῶ μερικὰς λωποδυσίας καμμίαν ἡμέραν. Ἀρκοῦμαι νὰ τοῦ δώσω μερικὰ δείγματα. Παραδείγματός χάριν ἓνα χρυσὸ κόσμημα: «Ἡ σελήνη ἀνέτελλε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ», ἓνα ἄλλο «Ὁ ἥλιος ἔδινε μέσα εἰς τὰ κήματα» καὶ πολλὰ παρόμοια εἶνε κλεμμένα ἀπὸ διαφόρους τοὺς ὁποίους δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα.

ὑπάρχουν ὅμως λωποδυσίαι καὶ σοβαρῶν ἀντικειμένων. Ὁ ἀστυνόμος σου λέγει ὅτι μέσα εἰς τὰ «Νοσήματα» τῆς Προσωπικότητος ἐκτὸς τῶν ἄλλων λωποδυσιῶν τὰς ὁπίας ἀναφέρω ὁ ἴδιος—ἔχω τὴν μανίαν βλέπετε νὰ ἐξομολογηθῶ ὁ ἴδιος τὰς λωποδυσίας μου—ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι τὰς ὁποίας δὲν ἀναφέρω. Καὶ μνημονεύει ὁ ἀστυνόμος σου μερικὰ ὀνόματα ὅπως τοῦ Binet, τοῦ Paullhan καὶ τοῦ Richet. Ἀλλ' εἶνε τὸσον πτωχὸν καὶ τὸσον τιποτένιο τὸ ἐπιπλὸς μου αὐτὸ, ὥστε σὲ βεβαιώνω ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ γδύσω τόσα καταστήματα διὰ νὰ τὸ κατασκευάσω. Μοῦ ἔφθανε ὁ Ρημπώ, διὰ τὸ